Legământul Național

LEGĂMÂNTUL NAȚIONAL; SAU MĂRTURISIREA DE CREDINȚĂ:

Subscrisă mai întâi de Maiestatea Regelui și de Casa sa, în anul 1580; apoi de persoane de toate rangurile în anul 1581, prin rânduiala Domnilor Consiliului Privat și prin legile Adunării Generale; subscrisă din nou de tot felul de persoane în anul 1590, printr-o nouă rânduială a consiliului, la cererea Adunării Generale: cu o obligație generală pentru menținerea adevăratei religii creștine și a persoanei Regelui; și, împreună cu o hotărâre și o făgăduință, pentru pricinile arătate mai jos, de a menține adevărata religie și pe Maiestatea Regelui, potrivit cu Mărturisirea și legile Parlamentului mai sus menționate, subscrisă de baroni, nobili, cavaleri, burghezi, miniștri și oameni de rând, în anul 1638: aprobată de Adunarea Generală din 1638 și 1639; și subscrisă din nou de persoane de toate rangurile și condițiile în anul 1639, printr-o rânduială a consiliului, la jalba Adunării Generale, și prin legea Adunării Generale, ratificată printr-o lege a Parlamentului din 1640: și subscrisă de regele Carol al II-lea la Spey, la 23 iunie 1650, și la Scoon, la 1 ianuarie 1651.

I - Mărturisirea de credință din 1581

NOI, toți și fiecare dintre noi, cei mai jos subscriși, declarăm solemn că, după o lungă și cuvenită cercetare a propriilor noastre conștiințe în privința religiei adevărate și a celei false, suntem acum pe deplin încredințați de adevăr prin Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu: și de aceea credem cu inimile noastre, mărturisim cu

gurile noastre, subscriem cu mâinile noastre și afirmăm cu statornicie, înaintea lui Dumnezeu și a întregii lumi, că aceasta singură este adevărata credință și religie creștină, plăcută lui Dumnezeu și aducătoare de mântuire omului, care acum este, prin îndurarea lui Dumnezeu, descoperită lumii prin predicarea binecuvântatei Evanghelii; și este primită, crezută și apărată de multe și felurite biserici și regate însemnate, dar mai ales de Biserica Scoției, de Maiestatea Regelui și de cele trei stări ale acestui regat, ca adevărul veșnic al lui Dumnezeu și singura temelie a mântuirii noastre; după cum se arată mai pe larg în Mărturisirea Credinței noastre, întemeiată și confirmată public prin felurite legi ale Parlamentelor, și care de multă vreme încoace a fost mărturisită deschis de Maiestatea Regelui și de întregul trup al acestui regat, atât în orașe, cât și la țară. La care Mărturisire și Formă de Religie ne învoim de bunăvoie în conștiința noastră în toate punctele ei, ca la adevărul și certitudinea neîndoielnică a lui Dumnezeu, întemeiată numai pe Cuvântul Său scris. Și de aceea urâm și detestăm orice religie și doctrină potrivnică; dar mai ales orice fel de papism, în general și în punctele sale particulare, așa cum sunt acum osândite și combătute prin Cuvântul lui Dumnezeu și de Biserica Scoției. Dar, în chip deosebit, detestăm și lepădăm autoritatea uzurpată a acelui Antihrist roman asupra Scripturilor lui Dumnezeu, asupra Bisericii, a dregătorului civil și a conștiințelor oamenilor; toate legile sale tiranice făcute asupra lucrurilor indiferente împotriva libertății noastre creștine; doctrina sa greșită împotriva suficienței Cuvântului scris, a desăvârșirii Legii, a slujbei lui Hristos și a binecuvântatei Sale Evanghelii; doctrina sa stricată cu privire la păcatul originar, la neputința noastră firească și la răzvrătirea noastră împotriva Legii lui Dumnezeu, la îndreptățirea noastră numai prin credință, la sfințirea și ascultarea noastră nedesăvârșite față de Lege; la natura, numărul și folosirea sfintelor sacramente; cele cinci sacramente bastarde ale sale, cu toate riturile, ceremoniile și falsa sa doctrină, adăugate la administrarea adevăratelor sacramente fără Cuvântul lui Dumnezeu; judecata sa crudă împotriva pruncilor care se duc din lume fără sacrament; necesitatea sa absolută a

botezului; părerea sa hulitoare despre transsubstanțiere, sau prezența reală a trupului lui Hristos în elemente, și despre primirea acestuia de către cei nelegiuiți, sau de către trupurile oamenilor; dezlegările sale de jurămintele solemne, de sperjururi și de gradele de căsătorie oprite în Cuvânt; cruzimea sa împotriva celui nevinovat despărțit prin divorț; liturghia sa drăcească; preoția sa hulitoare; jertfa sa necurată pentru păcatele morților și ale celor vii; canonizarea sa de oameni; chemarea în ajutor a îngerilor sau a sfinților răposați, închinarea la chipuri, moaște și cruci; dedicarea bisericilor, altarelor și zilelor; juruințele făcute făpturilor; purgatoriul său, rugăciunile pentru morți; rugăciunea sau vorbirea într-o limbă străină, cu procesiunile sale și litania sa hulitoare, și mulțimea sa de apărători sau mijlocitori; multele sale ordine, spovedania auriculară; pocăința sa deznădăjduită și nesigură; credința sa generală și îndoielnică; satisfacerea făcută de oameni pentru păcatele lor; îndreptățirea sa prin fapte, *opus operatum*, faptele de supraerogație, meritele, iertările, pelerinajele și stațiile; apa sa sfințită, botezarea clopotelor, exorcizarea duhurilor, facerea semnului crucii, însemnarea cu cruce, ungerea, descântarea și sfințirea făpturilor bune ale lui Dumnezeu, cu părerea superstițioasă legată de acestea; monarhia sa lumească și ierarhia sa nelegiuită; cele trei juruințe solemne ale sale, cu toți tonsurații săi de tot felul; hotărârile sale greșite și sângeroase făcute la Trento, cu toți subscriitorii sau aprobatorii acelei ligi crude și sângeroase, uneltite împotriva Bisericii lui Dumnezeu. Și în sfârșit, detestăm toate alegoriile, riturile, semnele și tradițiile sale deșarte, aduse în Biserică fără Cuvântul lui Dumnezeu sau împotriva lui, și împotriva doctrinei acestei adevărate Biserici reformate; căreia ne alăturăm de bunăvoie, în doctrină, credință, religie, disciplină și folosirea sfintelor sacramente, ca mădulare vii ale ei în Hristos, capul nostru: făgăduind și jurând, pe numele cel mare al DOMNULUI DUMNEZEULUI nostru, că vom stărui în ascultarea doctrinei și disciplinei acestei Biserici și că o vom apăra, potrivit chemării și puterii noastre, în toate zilele vieții noastre; sub pedepsele cuprinse în lege și sub primejdia atât a trupului, cât și a sufletului, în ziua înfricoșatei judecăți a lui

Dumnezeu.

Și văzând că mulți sunt aţâțați de Satana și de acel Antihrist roman să făgăduiască, să jure, să subscrie și să folosească pentru o vreme sfintele sacramente în Biserică cu viclenie, împotriva propriei lor conștiințe; având de gând prin aceasta, mai întâi, sub mantia din afară a religiei, să strice și să răstoarne în ascuns adevărata religie a lui Dumnezeu înăuntrul Bisericii; și apoi, când vremea le va îngădui, să devină vrăjmași și prigonitori fățiși ai ei, sub nădejdea deșartă a dezlegării Papei, născocită împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, spre mai marea lui rușine și spre îndoita lor osândă în ziua Domnului Isus: noi, prin urmare, voind să înlăturăm orice bănuială de fățărnicie și de o asemenea purtare cu două fețe față de Dumnezeu și Biserica Sa, declarăm solemn și chemăm ca martor pe Cercetătorul tuturor inimilor că mințile și inimile noastre se învoiesc pe deplin cu această Mărturisire, făgăduință, jurământ și subscriere a noastră: astfel încât nu suntem mișcați de nicio considerație lumească, ci suntem încredințați numai în conștiința noastră, prin cunoașterea și dragostea adevăratei religii a lui Dumnezeu, întipărite în inimile noastre de Duhul Sfânt, după cum vom da socoteală înaintea Lui în ziua în care tainele tuturor inimilor vor fi descoperite.

Și pentru că vedem că liniștea și statornicia religiei și Bisericii noastre atârnă de siguranța și buna purtare a Maiestății Regelui, ca de o unealtă mângâietoare a îndurării lui Dumnezeu, dăruită acestei țări pentru menținerea Bisericii Sale și pentru administrarea dreptății printre noi; declarăm solemn și făgăduim din inimile noastre, sub același jurământ, semnătură și pedepse, că vom apăra persoana și autoritatea lui cu bunurile, trupurile și viețile noastre, în apărarea Evangheliei lui Hristos, a libertăților țării noastre, a administrării dreptății și a pedepsirii nelegiuirii, împotriva tuturor vrăjmașilor dinăuntrul sau din afara acestui regat, după cum dorim ca Dumnezeul nostru să ne fie un apărător tare și îndurător în ziua morții noastre și a venirii Domnului nostru Isus Hristos; Căruia, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, să-I fie toată cinstea și slava în veci.

II - Legile Parlamentului

DE ASEMENEA, multe legi ale Parlamentului nu numai că abrogă, anulează și desființează în general toate legile, statutele, actele, constituțiile, canoanele civile sau municipale, cu toate celelalte rânduieli și pedepse ale practicii, oricare ar fi ele, făcute în paguba adevăratei religii și a mărturisitorilor ei; sau a adevăratei Biserici, a disciplinei, jurisdicției și libertății ei; sau în favoarea idolatriei și superstiției, sau a bisericii papistașe: precum Legea 3, Legea 31, Parl. 1; Legea 23, Parl. 11; Legea 114, Parl. 12 ale regelui Iacob al VI-lea, pentru ca papismul și superstiția să fie cu totul stârpite, potrivit intenției legilor Parlamentului, repetate în a cincea Lege, Parl. 20, a regelui Iacob al VI-lea. Și în acest scop ele rânduiesc ca toți papistașii și preoții să fie pedepsiți cu multe pedepse civile și bisericești, ca potrivnici ai adevăratei religii a lui Dumnezeu, predicate și întemeiate prin lege în acest regat, Legea 24, Parl. 11, a regelui Iacob al VI-lea; ca vrăjmași comuni ai oricărei cârmuiri creștine, Legea 18, Parl. 16, a regelui Iacob al VI-lea; ca răzvrătiți și împotrivitori ai autorității Suveranului nostru Domn, Legea 47, Parl. 3, a regelui Iacob al VI-lea; și ca idolatri, Legea 104, Parl. 7, a regelui Iacob al VI-lea. Ci ele de asemenea, în chip deosebit, pe lângă și mai presus de Mărturisirea de Credință, desființează și osândesc autoritatea și jurisdicția Papei, izgonindu-le din această țară, și rânduiesc ca susținătorii lor să fie pedepsiți, Legea 2, Parl. 1; Legea 51, Parl. 3; Legea 106, Parl. 7; Legea 114, Parl. 12, ale regelui Iacob al VI-lea: osândesc doctrina greșită a Papei, sau orice altă doctrină greșită potrivnică vreunuia dintre articolele adevăratei și creștinei religii, predicate public și întemeiate prin lege în acest regat; și rânduiesc ca răspânditorii și alcătuitorii de cărți sau pamflete, ori de scrisori sau scrieri de acest fel, să fie pedepsiți, Legea 46, Parl. 3; Legea 106, Parl. 7; Legea 24, Parl. 11, ale regelui Iacob al VI-lea: osândesc orice botez făcut după rânduiala bisericii Papei și idolatria liturghiei; și rânduiesc ca toți cei ce oficiază liturghia, cei ce o ascultă de bunăvoie și cei ce o tăinuiesc, susținătorii și tăinuitorii preoților, ai iezuiților și ai

papistașilor uneltitori, să fie pedepsiți fără nicio excepție sau îngrădire, Legea 5, Parl. 1; Legea 120, Parl. 12; Legea 164, Parl. 13; Legea 193, Parl. 14; Legea 1, Parl. 19; Legea 5, Parl. 20, ale regelui Iacob al VI-lea: osândesc toate cărțile și scrierile greșite care cuprind doctrină greșită împotriva religiei mărturisite în prezent, sau care cuprind rituri și ceremonii superstițioase papistașe, prin care poporul este foarte înșelat; și rânduiesc ca cei ce le aduc în regat să fie pedepsiți, Legea 25, Parl. 11, a regelui Iacob al VI-lea: osândesc monumentele și drojdiile idolatriei trecute, precum mersul la cruci, ținerea zilelor de sărbătoare ale sfinților și alte asemenea rituri superstițioase și papistașe, spre necinstea lui Dumnezeu, disprețul adevăratei religii și hrănirea unei mari rătăciri în popor; și rânduiesc ca cei ce le practică să fie pedepsiți, la a doua abatere, ca idolatri, Legea 104, Parl. 7, a regelui Iacob al VI-lea.

De asemenea, multe legi ale Parlamentului sunt alcătuite pentru menținerea adevăratei și creștinei religii a lui Dumnezeu și a curăției ei, în doctrina și sacramentele adevăratei Biserici a lui Dumnezeu, a libertății și slobozeniei ei în adunările ei naționale și sinodale, în prezbiterii și consistorii, și a cârmuirii, disciplinei și jurisdicției ei; așa cum acea curăție a religiei și libertate a Bisericii a fost folosită, profesată, exercitată, predicată și mărturisită, potrivit cu reformarea religiei în acest regat: precum, de pildă, Legea 99, Parl. 7; Legea 23, Parl. 11; Legea 114, Parl. 12; Legea 160, Parl. 13 ale regelui Iacob al VI-lea, ratificate prin Legea 4 a regelui Carol. Astfel încât Legea 6, Parl. 1, și Legea 68, Parl. 6 ale regelui Iacob al VI-lea, în anul Domnului 1579, declară că slujitorii binecuvântatei Evanghelii, pe care Dumnezeu, în îndurarea Sa, i-a ridicat sau îi va ridica de acum înainte, care s-ar învoi cu cei ce trăiau atunci în doctrină și în administrarea sacramentelor; și poporul care Îl mărturisea pe Hristos așa cum era El atunci oferit în Evanghelie și care se împărtășește din sfintele sacramente (așa cum erau ele administrate în prezent în bisericile reformate ale acestui regat) potrivit cu Mărturisirea de Credință, sunt adevărata și sfânta Biserică a lui Hristos Isus în acest regat. Și hotărăște și

declară că toți și fiecare dintre cei care fie contrazic cuvântul Evangheliei primit și aprobat, așa cum îl exprimă mai pe larg punctele Mărturisirii de Credință, mărturisită în Parlament în anul Domnului 1560, specificată de asemenea în primul Parlament al regelui Iacob al VI-lea și ratificată în acest Parlament de față; fie leapădă administrarea sfintelor sacramente așa cum erau ele atunci administrate; nu sunt mădulare ale numitei Biserici din acest regat și ale adevăratei religii mărturisite în prezent, câtă vreme se țin astfel despărțiți de societatea trupului lui Hristos. Și Legea următoare, a 69-a, Parl. 6 a regelui Iacob al VI-lea, declară că nu există altă formă de Biserică, nici altă formă de religie decât cea care în prezent, în acel timp,, prin bunăvoința lui Dumnezeu, era întemeiată în acest regat: „Care de aceea se numește totdeauna adevărata religie a lui Dumnezeu, adevărata religie a lui Hristos, adevărata și creștina religie și o religie desăvârșită”; pe care, prin multe legi ale Parlamentului, toți cei din acest regat sunt datori să o mărturisească, să subscrie articolele ei, Mărturisirea de Credință, și să se lepede de orice doctrină și rătăcire potrivnice vreunuia dintre numitele articole, Legea 4 și 9, Parl. 1; Legile 45, 46, 47, Parl. 3; Legea 71, Parl. 6; Legea 106, Parl. 7; Legea 24, Parl. 11; Legea 123, Parl. 12; Legea 194 și 197, Parl. 14 ale regelui Iacob al VI-lea. Și tuturor dregătorilor, șerifilor etc., pe de o parte, li se poruncește să caute, să prindă și să pedepsească pe toți călcătorii: de pildă, Legea 5, Parl. 1; Legea 104, Parl. 7; Legea 25, Parl. 11, ale regelui Iacob al VI-lea; și aceasta în ciuda oricăror învoiri ale Maiestății Regelui în sens contrar, care sunt revocate și declarate fără nicio putere, întrucât ar tinde în vreun fel spre paguba și piedica aducerii la îndeplinire a legilor Parlamentului împotriva papiștașilor și potrivnicilor adevăratei religii, Legea 106, Parl. 7, a regelui Iacob al VI-lea. Pe de altă parte, în Legea 47, Parl. 3, a regelui Iacob al VI-lea, se declară și se rânduiește, văzând că pricina adevăratei religii a lui Dumnezeu și autoritatea Înălțimii Sale sunt atât de unite încât vătămarea uneia este comună amândurora, că nimeni nu va fi socotit supus loial și credincios al suveranului nostru Domn sau al autorității sale, ci va putea fi pedepsit ca răzvrătit și împotrivitor al

acesteia, cel care nu își va da mărturisirea și nu își va face profesiunea de credință a numitei adevărate religii: și că cei care, după ce au apostaziat, își vor da din nou mărturisirea credinței lor, vor făgădui să stăruiască în ea de acum înainte, să mențină autoritatea suveranului nostru Domn și, cu toată puterea lor, să întărească, să ajute și să mențină pe adevărații predicatori și mărturisitori ai religiei lui Hristos împotriva oricăror vrăjmași și împotrivitori ai ei; și anume împotriva tuturor acelora, din orice neam, stare sau treaptă ar fi, care s-au unit sau s-au legat, sau au ajutat ori ajută, spre a înainta și a aduce la îndeplinire hotărârile crude ale conciliului de la Trento, potrivnice predicatorilor și adevăraților mărturisitori ai Cuvântului lui Dumnezeu; ceea ce se repetă, cuvânt cu cuvânt, în articolele de pacificare de la Perth, din 23 februarie 1572, aprobate de Parlament în ultima zi a lui aprilie 1573, ratificate în Parlamentul din 1578 și pomenite în Legea 123, Parl. 12 a regelui Iacob al VI-lea; cu această adăugire: „Că sunt datori să se împotrivească tuturor tulburărilor trădătoare și vrăjmășiilor ridicate împotriva adevăratei religii, a Maiestății Regelui și a adevăraților mărturisitori”.

De asemenea, toți supușii sunt datori să mențină persoana regală și autoritatea Maiestății Regelui, autoritatea Parlamentelor, fără de care nu pot fi întemeiate nici legi, nici judecătorii legitime, Legea 130 și 131, Parl. 8, a regelui Iacob al VI-lea, și libertățile supușilor, care trebuie să trăiască și să fie cârmuiți numai prin legile Regelui, prin legile obștești ale acestui regat și numai prin ele, Legea 48, Parl. 3, a regelui Iacob I; Legea 79, Parl. 6, a regelui Iacob al IV-lea; repetate în Legea 131, Parl. 8, a regelui Iacob al VI-lea; care, dacă ar fi schimbate și știrbite, „după cum declară comisia privitoare la unirea celor două regate ale Scoției și Angliei, care este singura lege a Parl. 17 al regelui Iacob al VI-lea”, ar urma o asemenea tulburare încât acest regat n-ar mai putea fi o monarhie liberă: pentru că, prin legile fundamentale, vechile privilegii, dregătorii și libertăți ale acestui regat, nu numai că s-a menținut în aceste multe veacuri autoritatea princiară a spiței regale a Maiestății Sale, ci s-a păstrat de asemenea siguranța poporului în pământurile, veniturile, drepturile, dregătoriile,

libertățile și demnitățile lui. Și de aceea, pentru păstrarea numitei adevărate religii și a legilor și libertăților acestui regat, este statornicit prin Legea 8, Parl. 1, repetată în Legea 99, Parl. 7, ratificată în Legea 23, Parl. 11, și în Legea 114 ale regelui Iacob al VI-lea, și în Legea 4 a regelui Carol: „Că toți regii și principii, la încoronarea lor și la primirea autorității lor princiare, își vor face făgăduința credincioasă prin jurământul lor solemn, în prezența Dumnezeului celui veșnic, că, în tot timpul vieții lor, vor sluji aceluiași Dumnezeu veșnic, cu toată puterea lor, după cum a cerut El în preasfântul Său Cuvânt, cuprins în Vechiul și Noul Testament; și, potrivit cu același Cuvânt, vor menține adevărata religie a lui Hristos Isus, predicarea sfântului Său Cuvânt, cuvenita și dreapta administrare a sacramentelor primite și predicate acum în acest regat (potrivit cu Mărturisirea de Credință care precede îndată), și vor desființa și se vor împotrivi oricărei religii false potrivnice acesteia; și vor cârmui poporul încredințat grijii lor potrivit cu voia și porunca lui Dumnezeu descoperite în Cuvântul Său mai sus menționat și potrivit cu legile și constituțiile lăudabile primite în acest regat, întru nimic potrivnice numitei voi a Dumnezeului celui veșnic; și vor procura, cu toată puterea lor, Bisericii lui Dumnezeu și întregului popor creștin, pace adevărată și desăvârșită în toată vremea ce va să vină: și că vor avea grijă să stârpească din stăpânirea lor pe toți ereticii și vrăjmașii adevăratei închinări a lui Dumnezeu care vor fi dovediți de adevărata Biserică a lui Dumnezeu vinovați de crimele mai sus menționate”. Ceea ce a fost de asemenea păzit de Maiestatea Sa la încoronarea sa în Edinburgh în 1633, după cum se poate vedea în rânduiala încoronării. Întru ascultare de porunca lui Dumnezeu, potrivit cu practica celor evlavioși din vremurile trecute și după pilda lăudabilă a vrednicilor și religioșilor noștri înaintași și a multora care încă trăiesc printre noi, lucru care a fost de asemenea încuviințat printr-o lege a consiliului care poruncea ca o obligație generală să fie făcută și subscrisă de supușii Maiestății Sale de toate rangurile, pentru două pricini: una era pentru apărarea adevăratei religii, așa cum era ea atunci reformată și este exprimată în Mărturisirea de Credință scrisă mai sus și într-o

Mărturisire anterioară mai largă, întemeiată prin felurite legi ale Adunărilor Generale legitime și ale Parlamentelor, la care aceasta se raportă, expusă în Catehismele publice; și care a fost vreme de mulți ani, cu binecuvântare din cer, predicată și mărturisită în această Biserică și în acest regat ca adevărul neîndoielnic al lui Dumnezeu, întemeiat numai pe Cuvântul Său scris. Cealaltă pricină era pentru menținerea Maiestății Regelui, a persoanei și stării sale; adevărata închinare a lui Dumnezeu și autoritatea Regelui fiind atât de strâns unite, încât aveau aceiași prieteni și vrăjmași comuni și stăteau și cădeau împreună. Și în sfârșit, fiind încredințați în mințile noastre și mărturisind cu gurile noastre că generațiile de acum și cele viitoare din această țară sunt datoare să păzească nevătămate jurământul național și subscrierea mai sus menționate.

III - Legământul din 1638

Noi, nobilii, baronii, cavalerii, burghezii, miniștrii și oamenii de rând mai jos subscriși, luând aminte în felurite rânduri mai înainte, și mai ales în vremea de acum, la primejdia adevăratei religii reformate, a cinstei Regelui și a păcii publice a regatului, din pricina multelor inovații și rele cuprinse în general și pomenite în particular în recentele noastre jalbe, plângeri și proteste; prin aceasta mărturisim și, înaintea lui Dumnezeu, a îngerilor Săi și a lumii, declarăm solemn că din toată inima noastră ne învoim și hotărâm, în toate zilele vieții noastre, să ne alipim cu statornicie de adevărata religie mai sus menționată și să o apărăm, și (ferindu-ne de practica tuturor noutăților deja introduse în lucrurile închinării lui Dumnezeu și de aprobarea stricăciunilor cârmuirii publice a Bisericii, sau a dregătoriilor civile și a puterii fețelor bisericești, până când vor fi cercetate și încuviințate în Adunări libere și în Parlament) să ne străduim, prin toate mijloacele legitime, să redobândim curăția și libertatea Evangheliei, așa cum era întemeiată și mărturisită înainte de noutățile mai sus menționate. Și pentru că, după cuvenita

cercetare, vedem limpede și credem fără nicio îndoială că inovațiile și relele cuprinse în jalbele, plângerile și protestele noastre nu au temei în Cuvântul lui Dumnezeu, sunt potrivnice articolelor Mărturisirilor mai sus menționate, intenției și înțelesului binecuvântaților reformatori ai religiei din această țară și legilor Parlamentului scrise mai sus, și tind vădit la restabilirea religiei și tiraniei papistașe și la răsturnarea și ruina adevăratei religii reformate și a libertăților, legilor și stărilor noastre; declarăm de asemenea că Mărturisirile mai sus menționate trebuie tâlcuite și trebuie înțelese ca privind noutățile și relele mai sus menționate, nu mai puțin decât dacă fiecare dintre ele ar fi fost exprimat în Mărturisirile mai sus menționate; și că suntem datori să le detestăm și să le urâm, printre celelalte puncte particulare ale papismului lepădate prin jurământ în ele. Și de aceea, din cunoașterea și conștiința datoriei noastre față de Dumnezeu, față de Regele nostru și de țara noastră, fără nicio considerație sau ademenire lumească, atât cât va îngădui slăbiciunea omenească, dorind în acest scop o măsură mai mare a harului lui Dumnezeu, făgăduim și jurăm, PE NUMELE CEL MARE AL DOMNULUI DUMNEZEULUI NOSTRU, să stăruim în mărturisirea și ascultarea religiei mai sus menționate; și că o vom apăra și ne vom împotrivi tuturor acestor rătăciri și stricăciuni potrivnice, potrivit chemării noastre și cu toată puterea pe care Dumnezeu a pus-o în mâinile noastre, în toate zilele vieții noastre.

Și în același fel, cu aceeași inimă, declarăm înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor că nu avem nicio intenție, nici dorință de a încerca vreun lucru care ar putea duce la necinstea lui Dumnezeu sau la micșorarea măreției și autorității Regelui; ci, dimpotrivă, făgăduim și jurăm că, cu toată puterea noastră, cu mijloacele și viețile noastre, vom sta întru apărarea temutului nostru suveran, Maiestatea Regelui, a persoanei și autorității sale, în apărarea și păstrarea adevăratei religii, a libertăților și legilor regatului mai sus menționate; precum și întru apărarea și ajutorul reciproc al fiecăruia dintre noi față de ceilalți, în aceeași pricină a menținerii adevăratei religii și a autorității Maiestății Sale, cu cel mai bun

sfat al nostru, cu trupurile, mijloacele și toată puterea noastră, împotriva tuturor felurilor de persoane, oricine ar fi ele; astfel încât orice se va face celui mai mic dintre noi pentru această pricină va fi socotit ca făcut tuturor în general și fiecăruia dintre noi în particular. Și că nici direct, nici indirect nu ne vom lăsa despărțiți sau abătuți, prin nicio sugestie, uneltire, ademenire sau teroare, de la această binecuvântată și loială conjuncțiune; nici nu vom pune vreo opreliște sau piedică ce ar putea opri sau împiedica vreo hotărâre care, prin comun acord, se va afla că duce la scopuri atât de bune; ci, dimpotrivă, ne vom strădui prin toate mijloacele legitime să o înaintăm și să o promovăm: și dacă ni se va face, prin cuvânt sau prin scris, vreo asemenea propunere primejdioasă și dezbinătoare, noi, și fiecare dintre noi, fie o vom înăbuși, fie, dacă va fi nevoie, o vom face cunoscută îndată, pentru ca să i se poată sta împotrivă la vreme. Nici nu ne temem de clevetirile josnice de răzvrătire, uneltire sau orice altceva ne-ar vrea pune în seamă potrivnicii noștri din viclenia și răutatea lor; văzând că ceea ce facem este atât de bine întemeiat și izvorăște dintr-o dorință nefățarnică de a menține adevărata închinare a lui Dumnezeu, maiestatea Regelui nostru și pacea regatului, spre fericirea obștească a noastră și a urmașilor noștri. Și pentru că nu putem aștepta binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lucrărilor noastre, decât dacă la mărturisirea și subscrierea noastră unim o viață și o purtare cum se cuvine creștinilor care și-au înnoit legământul cu Dumnezeu; de aceea făgăduim cu credincioșie, pentru noi înșine, pentru cei ce ne urmează și pentru toți ceilalți care sunt sub noi, atât în public, cât și în familiile noastre, fiecare în parte și în purtarea noastră personală, să ne străduim să ne ținem în hotarele libertății creștine și să fim pildă bună altora în toată evlavia, cumpătarea și dreptatea și în orice datorie pe care o avem față de Dumnezeu și față de oameni.

Și pentru ca această unire și conjuncțiune a noastră să fie păzită fără încălcare, chemăm ca martor pe DUMNEZEUL CEL VIU, CERCETĂTORUL INIMILOR NOASTRE, care știe că aceasta este dorința noastră sinceră și hotărârea noastră nefățarnică, după cum vom da socoteală înaintea lui ISUS HRISTOS în ziua cea mare, și

sub pedeapsa mâniei veșnice a lui Dumnezeu și a ocării și pierderii oricărei cinste și prețuiri în lumea aceasta: rugându-L cu toată smerenia pe DOMNUL să ne întărească cu DUHUL SĂU SFÂNT în acest scop și să binecuvânteze dorințele și lucrările noastre cu izbândă fericită; pentru ca religia și dreptatea să înflorească în țară, spre slava lui DUMNEZEU, cinstea Regelui nostru și pacea și mângâierea noastră, a tuturor. Întru mărturia acestora, am subscris cu mâinile noastre toate cele ce preced.

IV - Declarația din 1639

FIIND de acum hotărât articolul acestui legământ care, la prima subscriere, fusese lăsat la hotărârea Adunării Generale; și fiind prin aceasta declarate nelegitime în această Biserică cele cinci articole de la Perth, cârmuirea Bisericii prin episcopi și dregătoriile civile și puterea fețelor bisericești, pentru motivele și temeiurile cuprinse în legile Adunării Generale, subscriem potrivit cu hotărârea mai sus menționată.

© 2026 Westminster 1647 :: https://westminster1647.com/ro/correo